

การทรงสร้างของพระเจ้าเมื่อเริ่มแรก

(ปฐมก. Gen 1:1) ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรง
เนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก

ระหว่างข้อ 1 และข้อ 2 เราจะเห็นถึงการ

พิพาทและการถูกทำลาย

(ปฐมก. Gen 1:2) แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจาก
รูปร่างและว่างเปล่าอยู่ ความมืดอยู่เหนือผิว
น้ำ

ตั้งแต่ข้อ Gen 1:2b จะเห็นการปฏิสังขรณ์และ

ทรงสร้างเพิ่มเติม

(ปฐมก. Gen 1:2b) ...และพระวิญญาณของ
พระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

(ปฐมก. Gen 1:3) พระเจ้าตรัสว่า "จงให้มีความ
สว่าง" แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น...

ความมุ่งหมายของพระเจ้าคือ สร้างมนุษย์มา
ปกครองโลก และอยู่ภายใต้การปกครองของ
พระเจ้า

(ปฐมก. **Gen 1:26a**) และพระเจ้าตรัสว่า "จงให้
พวกเรา(พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ
บริสุทธิ์) สร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของเรา
เรา ตามอย่างพวกเรา..."

(ปฐมก. **Gen 2:7**) พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้น
มนุษย์ด้วยผงคลีดิน ทรงระบายลมปราณแห่ง
ชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิด
เป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่

พระเจ้ามี 3 พระภาค

มนุษย์มี 3 ส่วน

-วิญญาณ

-จิต

-ร่างกาย

พระเจ้าสร้างมนุษย์เป็นภาชนะบรรจุชีวิตชนิด
ของพระเจ้า

(อสย. Isa 43:7) คือทุกคนที่เขาเรียกตามนาม
ของเรา เพราะเราได้สร้างเขาเพื่อสง่าราศีของ
เรา เราได้ปั้นเขา เออ เราได้สร้างเขาไว้"

(ปญจ. Ecc 3:11) พระองค์ทรงกระทำให้
สรรพสิ่งงดงามตามฤดูกาลของมัน พระองค์
ทรงบรรจุนิรันดร์กาลไว้ในใจของมนุษย์ ...

(ปฐมก. Gen 1:26b)....และให้พวกเขา

ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ
และสัตว์ใช้งาน ให้ครอบครองทั่วทั้งแผ่นดิน
โลก และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมา
บนแผ่นดินโลก"

(ปฐมก. Gen 1:27) ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้าง
มนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์

พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระ
ฉายาของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวก
เขาให้เป็นชายและหญิง

พระเจ้าต้องการให้มนุษย์รับชีวิตแบบพระเจ้า
หรือชีวิตชนิดของพระเจ้า

(ปฐมก. Gen 2:8) พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรง
ปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศ

ตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่ง
พระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น

(ปฐมก. Gen 2:9) แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ทรงให้บรรดาต้นไม้ที่งามน่าดูและที่เหมาะ
สำหรับเป็นอาหารงอกขึ้นบนแผ่นดินโลก **มี**
ต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมี
ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว

(ปฐมก. Gen 2:16-17) พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึง
ทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า "บรรดาต้นไม้
ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด แต่**ต้นไม้**
แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น
เป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะ
ตายแน่ในวันนั้น"

(พระเจ้าคาดหวังให้พวกเขากินต้นไม้แห่งชีวิต
ซึ่งจะทำให้พวกเขาเชื่อมสนิทกับพระเจ้า แต่
พระองค์ให้เขามีอำเภोजใจเลือกเอง)

(วอ.Rev 22:14) คนทั้งหลายที่ประพฤติตาม
พระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข เพื่อว่าเขา
จะได้มีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะ
ได้เข้าไปในเมืองนั้นโดยทางประตู

(วอ.Rev 2:7) ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระ
วิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมี
ชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่ง
ชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระ
เจ้า'

(ปฐมก. Gen 1:28) พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวก
เขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า "จงมีลูก

ดอกและทิวไม้มากขึ้น จนเต็มแผ่นดิน จะมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก"

(ปฐมก. **Gen 1:31**) พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

ปฐมก. **Gen 2:1** ดั่งนี้ฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ

ปฐมก. **Gen 2:2** ในวันที่เจ็ดพระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักการงาน

ทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง
มาแล้วนั้น

(ปฐมก. Gen 2:3) พระเจ้าทรงอวยพระพรวันที่
เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะ
ในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงาน
ทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิต
สร้างไว้แล้วนั้น

เป็นความตั้งใจของพระเจ้าที่จะพัก อยู่ร่วมกับ
ลูก ๆ

แต่มนุษย์ไม่เชื่อฟังพระเจ้า แต่กลับเชื่อมาร
ศัตรูของพระองค์

(ปฐมก. Gen 3:6) เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้
นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงามน่าดู

และต้นไม้ต้นนั้นเป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิด
ปัญญา หญิงจึงเก็บผลไม้ที่นั้นแล้วกินเข้าไป
แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน

(ปฐมก. **Gen 3:7**) ตาของเขาทั้งสองก็สว่างขึ้น
เขาจึงรู้ว่าเขาเปลือยกายอยู่ และเขาทั้งสองก็
เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดอวัยวะ
ส่วนล่างของเขาไว้

(ดูรูปใบมะเดื่อ)

วิญญาณของมนุษย์ที่มีชีวิต ต้องตายฝ่าย

วิญญาณ ถูกตัดขาดจากพระเจ้า ติดต่อพระ
เจ้าไม่ได้อีก

(โรม **Rom 5:12**) เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่
บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และ
ความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความ

ตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยย์ทุกคน เพราะ
มนุษยย์ทุกคนทำบาป

บาปได้เกิดในวิญญาณก่อน

แล้วค่อยเจริญขึ้นจนเป็นความคิดจิตใจ แล้ว

ร่างกายก็จะประพฤติตาม

ดังนั้นมนุษยย์จึงบาปทั้ง 3 ส่วน

วิญญาณบาป เป็นกรรมพันธ์ทางวิญญาณจาก
กอดัม

จิตใจบาป เพราะเกิดจากสันดานบาปใน
วิญญาณ

ร่างกายบาป เพราะติดเชื้อบาปมาจาก
สายเลือด

เปรียบเทียบกับเมื่อเราเป็นคนบาปได้กลับใจ
มาเป็นคริสเตียน เราจะต้อง

(คส. Col 3:5) เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะ
ของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี
การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว
และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ

(คส. Col 3:6) เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญา
ของพระเจ้ายิ่งลงมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง

(คส. Col 3:7) ครึ่งหนึ่งท่านเคยประพฤติสิ่ง
เหล่านี้ด้วย ครึ่งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่ง
เหล่านี้

(คส. Col 3:8) แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่าน
จงเปลื้องทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัด

เคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท

คำพูดหยาบโลนจากปากของท่าน

(คส.Col 3:9) อย่าพูดมุสาต่อกันเพราะว่า
ท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของ
มนุษย์นั้นเสียแล้ว

(คส.Col 3:10) และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลัง
ทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉาย
ของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น

แต่ตอนนั้นอดัมและเอวา ผู้ไม่เคยรู้จักบาปได้
ทำบาป และได้กลายเป็นต้นตระกูลของคน
บาป บาปต่างๆก็ได้สำแดงออกมาจากสันดาน
บาปที่อยู่ภายใน

พวกเขากลายเป็นบุตรที่ไม่เชื่อฟัง ต้องได้รับ
พระอาชญา

พวกเขามีชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้

คือ มีความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปอง
ร้าย การหมิ่นประมาท คำพุดหยาบโลนจาก
ปาก พุดมุสา อדםและเอวารวมทั้งลูกหลานได้
ถอดทิ้งมนุษย์ตัวเดิมที่พระเจ้าทรงสร้าง มา
สวมมนุษย์บาปที่กำลังสร้างขึ้นในความรู้ตาม
แบบฉายามารซาตานผู้ได้สร้างพวกเขาขึ้น
ใหม่

ถ้าเราผู้เคยเป็นคนบาป กลับใจมาเป็นคริส
เตียน

(2คร. Co 5:17) เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระ
คริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่ง

เก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่ง
ใหม่ทั้งนั้น

(1คร. Co 3:16) ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือที่ท่าน
เป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของ
พระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน

(ฟป. Phi 2:13) เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรง
กระทำกิจอยู่ในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจ
ปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัย
ของพระองค์

เมื่ออดัมและเอวาทำบาป

*สิ่งสารพัดที่มาจากพระเจ้าก็ล่วงไป กลายเป็น
สิ่งใหม่ที่ได้จากมาร วิญญาณของเขา*

กลายเป็นวิหารของบาป มารเป็นพ่อใหม่ของ

เขา และมันทำกิจอยู่ภายในคนบาปให้

ประพฤติตามชอบใจของมัน

(ยน.Joh 8:44) ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของ

ท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความ

ปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นฆาตกรตั้งแต่

เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะ

ความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็

พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้

มุสา และเป็นพ่อของการมุสา

(ยน.Joh 8:47) ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ย่อมฟัง

พระวาทะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง

เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า"

คนบาป เขาทำบาปเพราะสันดานบาปหรือ

ธรรมชาติบาปที่มีในวิญญาณ

เมื่ออดัมทำบาป ความตายได้เข้ามา

ตายฝ่ายวิญญาณ ทำให้เกิดความตายฝ่าย

ร่างกาย

เมื่อร่างกายตาย วิญญาณออกจากร่าง ไปรับ

การลงโทษในนรก รอคอยวันพิพากษา แล้วจะ

พบความตายครั้งที่สองในบึงไฟนรก

พระเจ้ารักมนุษยย์ ไม่ต้องการที่จะให้มนุษยย์ถูก

ลงโทษ พระองค์ต้องการให้มนุษยย์พักผ่อนกับ

พระองค์ตลอดไป ดังที่พระองค์ตั้งใจตั้งแต่แรก

จึงต้องไถ่มนุษยย์คืนมา

โดยส่งพระเยซู พระบุตรองค์เดียวของ

พระองค์ลงมาเกิดเป็นมนุษยย์ เพื่อมารับโทษ

แทนมนุษยย์ที่กางเขน

รับโทษทางความคิดจิตใจ

รับโทษทางร่างกาย

รับโทษทางวิญญาณ

(2คร. Co 5:21) เพราะว่าพระเจ้าได้ทรง

กระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความ

บาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคน

ชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

(รม. Rom 6:3) ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่

ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับ

บัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์

(รม. Rom 6:4) เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับ

พระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนใน

ความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรง

ถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดช

พระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้
ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น

(รม.**Rom 6:5**) เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับ
พระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะ
เป็นขึ้นมาอย่างพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจาก
ความตายด้วย

เกิดขึ้นได้อย่างไร

(รม.**Rom 10:9**) คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปาก
ของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็น
เจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรง
ชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่าน
จะรอด

(รม.Rom 10:10) ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด

เมื่อได้รับความรอดแล้ว เป็นความรอดที่วิญญานก่อน

ต้องเข้าสู่กระบวนการชำระบริสุทธิ์ เพื่อบริสุทธิ์ทั้ง 3 ส่วน

(1ธส.Th 5:23) และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และ ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาน จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา

ต้องชำระจิตใจด้วยพระวจนะก่อน แล้วจึงจะ
บังคับร่างกายให้ประพฤติตามได้

(รม. Rom 12:1) พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้
โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า
ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัว
ของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มี
ชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า
ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่าน
ทั้งหลาย

(รม. Rom 12:2) อย่าประพฤติตามอย่าง
ชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสีย
ใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระ
เจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และ
อะไรดียอดเยียม

(ยก. Jam 1:22) แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ไม่ประพฤติตามพระวาทะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง

(ยก. Jam 1:21) เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษดื่น และจงน้อมใจรับพระวาทะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้

พระวาทะช่วยชำระความคิดจิตใจของเรา

(ฟป. Phi 1:20) เพราะว่า เป็นความมุงมวดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใด ๆ เลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้ เป็นเช่นเดียวกันฉันนั้น **พระคริสต์จะ**ได้

ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้
จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย

อ.เปาโลประพฤติดี เพื่อให้พระคริสต์ได้รับ
เกียรติในร่างกายของท่าน

แต่อ.เปาโลก็เคยมีปัญหากับเนื้อหนัง
ของตนเองเช่นกัน

(รม. Rom 7:14) เพราะเรารู้ว่า

พระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ
แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่
ใต้บาป

(รม. Rom 7:15) ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำ
ของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่
ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่
ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น

(รม. Rom 7:16) เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่
ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับ
ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี

(รม. Rom 7:17) ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่

ผู้กระทำ แต่**ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเอง
เป็นผู้ทำ**

(รม. Rom 7:18) ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัว
ข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มี
ความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่า**เจตนาดี
ข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้น
ข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่**

(รม. Rom 7:19) ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้า
ปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ **แต่การชั่ว
ซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่**

(รม. Rom 7:20) ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งซึ่ง
ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้า
เป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้า
นั่นเองเป็นผู้กระทำ

(รม. Rom 7:21) ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็น
กฎอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำ
ความดี ความชั่วก็ยังคงติดอยู่ในตัวข้าพเจ้า

(รม. Rom 7:22) เพราะว่าส่วนลึกในใจของ
ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญัติ
ของพระเจ้า

(รม. Rom 7:23) แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่าง
หนึ่งในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎ
แห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้า

อยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะของ
ข้าพเจ้า

(รม. Rom 7:24) โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจ
จริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่ง
ความตายนี้ได้

(รม. Rom 7:25) ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า
โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้
พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อ
หนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

แสดงว่า เราได้รับการชำระวิญญานก่อน
ต่อมาต้องชำระความคิดจิตใจด้วยพระวจนะ

ปัญหาใหญ่คือ เนื้อหนังของร่างกาย มันติด
เชื้อมาไปแล้ว พระเยซูเลยต้องหากายใหม่
ให้พวกเรา เพื่อจะพาเราไปสวรรค์ได้

(2คร. Co 4:16) เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ

ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรม
ไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่
ทุกวัน

(2คร. Co 4:17) เพราะว่าการทำงานทุกอย่าง

เล็กน้อยๆของเรา ซึ่งเรารับอยู่ประเดี๋ยว

เดี๋ยวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร์

(2คร. Co 4:18) ด้วยว่าเราไม่ได้เห็นแก่

สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่

มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้น

เป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็
ถาวรนิรันดร์

(2คร. Co 5:1) เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรือนดินแห่ง
พลับพลาของเรานี้จะพังทำลายเสีย เราก็ยังมี
ที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ ที่มีได้
สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิตย์ใน
สวรรค์

(2คร. Co 5:2) เพราะว่าในร่างกายนี้เรายัง
ครวญคร่ำอยู่ มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะ
สวมที่อาศัยของเราที่มาจากสวรรค์

(2คร. Co 5:3) ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว เราก็จะ
มิได้ถูกพบเห็นว่าเปลือยเปล่าอีก

(2คร. Co 5:4) เพราะว่าเราผู้อาศัยใน
พลับพลาที่จึงครวญคร่ำเป็นทุกข์ มิใช่เพราะ
ปรารถนาที่จะอยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวม
กายใหม่นั้น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะต้อง
ตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย

(2คร. Co 5:5) แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียมเรา
ไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ และพระองค์ได้
ทรงโปรดประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำไว้
กับเรา

(2คร. Co 5:6) เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมอ
รู้อยู่แล้วว่า ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่
ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

(2คร. Co 5:7) (เพราะเราดำเนินโดยความ
เชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น)

(2คร. Co 5:8) เรามีความมั่นใจ และเรา

ปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่า
อยู่ในร่างกายนี้

(2คร. Co 5:9) เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า
จะอยู่ในกายนี้ก็ดี หรือไม่อยู่ในก็ดี เราก็คจะเป็นที่
พอพระทัยของพระองค์

(2คร. Co 5:10) เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคน
จะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของ
พระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้
ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว

(ฟป. Phi 1:21) เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น
การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็
ได้กำไร

เพราะอ.เปาโลรู้ว่าได้ไปสวรรค์แน่ๆ เพราะพระ
เยซูสัญญา

(ยน.Joh 14:1) "อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตก
เลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย

(ยน.Joh 14:2) ในพระนิเวศของพระบิดาเรา
มีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอก
ท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่าน
ทั้งหลาย

(ยน.Joh 14:3) และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้
สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไป
อยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะ
อยู่ที่นั่นด้วย

ในวันที่พระเยซูมารับ พระองค์จะให้กายใหม่
แก่เรา

ร่างกายจึงต้องถูกเปลี่ยนใหม่ เพื่อไปอยู่
สวรรคตได้

(1คร. Co 15:45) เหมือนมีเขียนไว้แล้วว่า
ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัมเป็นจิต
วิญญาณมีชีวิตอยู่' แต่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลัง
นั้นเป็นวิญญาณผู้ปราศชีวิต

(1คร. Co 15:46) แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้น
หาใช่เป็นกายวิญญาณไม่ แต่เป็นกายธรรมดา
แล้วภายหลังจึงเป็นกายวิญญาณ

(1คร. Co 15:47) มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดิน
และเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้
เป็นเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์

(1คร. Co 15:48) มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร
มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์

ผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็น
อย่างนั้น

(1คร. Co 15:49) และเมื่อเราเกิดมามีลักษณะ
สมกับมนุษย์ดินแล้ว **เราก็จะมีลักษณะสมกับ
มนุษย์สวรรค์ด้วย**

แล้วคนที่ตายไปแล้ว จะได้กายใหม่ใหม่

(1ธส. Th 4:13) แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่
อยากให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่
ล่วงลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์
โศกเศร้าอย่างคนอื่น ๆ ที่ไม่มีความหวัง

(1ธส. Th 4:14) เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซู
ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว
เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงลับไปในพระ

เยชูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับ
พระองค์ด้วย

(1ธส.Th 4:15) ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่าน
ทราบตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า
เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงองค์พระผู้
เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคน
เหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หามิได้

(1ธส.Th 4:16) ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง
จะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วย
สำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงแตรของ
พระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์
จะเป็นขึ้นมาก่อน

(1ธส.Th 4:17) หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยัง
เป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆ

พร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้
เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่
กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์

(1ธส.Th 4:18) เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและ
กันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

สวรรค์เป็นอย่างไร

(วอ.Rev 21:2) ข้าพเจ้า คือยอห์น ได้เห็น
เมืองบริสุทธิ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอย
ลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้
จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาว
แต่งตัวไว้สำหรับสามี

(วอ.Rev 21:3) ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจาก
สวรรค์ว่า "ดูเถิด พลั้มปลาของพระเจ้าอยู่กับ
มนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะ

เป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะ
ประทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของ
เขา

(ว. **Rev 21:4**) พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ
หยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป
ความคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวด
จะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้น
ไปแล้ว"

(ว. **Rev 21:5**) พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง
ตรัสว่า "ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่"
และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเขียนไว้
เถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริง
และสัตย์ซื่อ"

(วอ.Rev 21:6) พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า
"สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็น
ปฐมและอวสาน ผู้ใดกระหาย เราจะให้ผู้นั้น
ดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไร
เลย

(วอ.Rev 21:7) ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่ง
สารพัดเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา
และเขาจะเป็นบุตรของเรา

(วอ.Rev 21:8) แต่คนขลาด คนไม่เชื่อ คนที่
หน้าสะอิดสะเอียน ฆาตกร คนล่วงประเวณี คน
ใช้เวทมนตร์ คนไหว้รูปเคารพ และคนทั้งปวง
ที่พุดมูสนั้น จะได้รับส่วนของตนในบึงที่เผา
ไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่
สอง"

(วว.Rev 21:9) ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดา
ทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วย
ภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพูด
กับข้าพเจ้าว่า "เชิญมานี้เถิด ข้าพเจ้าจะให้
ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก"

(วว.Rev 21:10) ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระ
วิญญานขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดง
ให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่นั้น คือกรุงเยรูซาเล็ม
อันบริสุทธิ์ ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และ
จากพระเจ้า

(วว.Rev 21:11) เมืองนั้นประกอบด้วยสง่า
ราศีของพระเจ้า ไสสว่างดุจพลอยมณีอันหา

ค่ามิได้ เช่นเดียวกับพลอยหยกอันสุกใส

เหมือนแก้วผลึก

(วอ.**Rev 21:12**) เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์ และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อตระกูลของชนชาติอิสราเอลสิบสองตระกูล

(วอ.**Rev 21:13**) ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู ทางด้านตะวันตกมีสามประตู

(วอ.**Rev 21:14**) และกำแพงเมืองนั้นมีฐานสิบสองฐาน และที่ฐานนั้นจารึกชื่ออัครสาวกสิบสองคนของพระเมษโปดก

(วอ.Rev 21:15) ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับ
ข้าพเจ้านั้น ถือไม้วัดทองคำเพื่อจะวัดเมือง
และวัดประตูและกำแพงของเมืองนั้น

(วอ.Rev 21:16) เมืองนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส
กว้างยาวเท่ากันและท่านเอาไม้วัดเมืองนั้น
ได้สองพันสี่ร้อยกิโลเมตร กว้างยาวและสูง
เท่ากัน

(วอ.Rev 21:17) ท่านวัดกำแพงเมืองนั้น ได้
เจ็ดสิบสองเมตร ตามมาตรฐานวัดของมนุษย์ ซึ่ง
คือมาตรฐานวัดของทูตสวรรค์องค์นั้น

(วอ.Rev 21:18) กำแพงเมืองนั้นก่อด้วย
พลอยหยก และเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์
สุกใสดุจแก้ว

(วอ.Rev 21:19) ฐานของกำแพงเมืองนั้น
ประดับด้วยเพชรพลอยทุกชนิด ฐานที่หนึ่ง
เป็นพลอยหยก ที่สองไพฑูรย์ ที่สาม
หินควอตซ์โปร่งแสง ที่สี่มรกต

(วอ.Rev 21:20) ที่ห้าโกเมน ที่หกทับทิม
ที่เจ็ดเพชรสีเขียว ที่แปดพลอยเขียว
ที่เก้าบุษราคัม ที่สิบหยก ที่สิบเอ็ดพลอย
สีแดง ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง

(วอ.Rev 21:21) ประตูทั้งสิบสองประตูนั้น
เป็นไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด และถนน
ในเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ไสราวกับแก้ว

(วอ.Rev 21:22) ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหาร
ในเมืองนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระ

เจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมษ
โปดกทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น

(วอ.Rev 21:23) เมืองนั้นไม่ต้องการแสงของ
ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะว่าสง่าราศี
ของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของเมืองนั้น และ
พระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น

(วอ.Rev 21:24) บรรดาประชาชาติที่รอดแล้ว
จะเดินไปในท่ามกลางแสงสว่างของเมืองนั้น
และบรรดากษัตริย์ในแผ่นดินโลกจะนำสง่า
ราศีและเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น

(วอ.Rev 21:25) ประตูเมืองทุกประตูจะไม่ปิด
เลยในเวลากลางวัน ด้วยว่าจะไม่มีเวลา
กลางคืนในเมืองนั้นเลย

(วิว.Rev 21:26) และคนทั้งหลายนจะนำสง่า
ราศีและเกียรติของบรรดาประชาชาติเข้ามาใน
เมืองนั้น

(วิว.Rev 21:27) สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็
ตามทีกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน หรือพูด
มุสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะ
คนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระ
เมษโปดกเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้

